

РЕШЕНИЕ

№ 178

гр. Благоевград, 11.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ТРЕТИ ВЪЗЗИВЕН
НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и първи
септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: К. Аршинков

Членове: А. Маскръчки
Диана Узунова

при участието на секретаря Мариела Палова
като разгледа докладваното от К. Аршинков Въззивно наказателно дело от
частен характер № 20221200600133 по описа за 2022 година

С присъда № 905873/02.12.2021 год., постановена по н.ч.х.д. № 698/2018 год. на Районен съд – Благоевград, подсъдимата П. В. С. е призната за невиновна в това, че на 20.12.2017 г. с изразите „В ранните часове на 07.11.2017 г. А. Г. е станал и с някаква реплика е поканил съпруга ми да танцуват. В момента, в който съпругът ми се е изправил, е получил неочакван удар и бил повален на земята. Не е имало никаква причина, нито реплика дори, която да провокира действията на Г.. Той извадил отнякъде палка и започнал да троши всичко – маси и инвентар, последвали са заплахи за живота на съпруга ми и някой от персонала натиснал паник-бутона.“, „...Страшно се притесних за живота му, защото знам с каква лоша слава се ползва лицето А. Г., от когото беше получил закани за саморазправа и убийство при това пред свидетели“ е разгласила позорни обстоятелства за А. Е. Г. и му е приписала престъпление, като клеветата е разпространена чрез печатно издание – в-к „С“, бр.296/20.12.2017 год., поради което и на основание чл. 304 от НПК е оправдана по повдигнатото □ обвинение за извършено престъпление по чл.148, ал.2 вр. ал.1, т.2, вр. чл.147, ал.1 пр.1 и 2 от НК.

Със същата присъда е отхвърлен като неоснователен предявеният от А. Е. Г. срещу П. В. С. граждански иск за сумата от 10 000 /десет хиляди/ лева, представляваща обезщетение за претърпени от Г. неимуществени вреди, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 20.12.2017 г. до окончателното ѝ изплащане.

На основание чл. 190, ал.1 от НПК частният тъжител А. Е. Г. е осъден да заплати по сметка на РС- Благоевград сумата от 198,40 лева /сто деветдесет и осем лева и четиридесет стотинки/, представляващи направени в съдебното производство разноски. Освен това и отново на основание чл. 190, ал.1 от НПК Г. е осъден да заплати на подсъдимата П. В. С. сумата от 500 лева /петстотин лева/, представляващи направени от нея разноски за адвокатско възнаграждение.

Жалба срещу присъдата е депозирана от името на А. Г., който счита, че е неправилна и незаконосъобразна, защото са събрани доказателства за вината на подсъдимата, които първостепенният съд е игнорирал. Налице са и процесуални нарушения, защото по друго наказателно производство срещу частният тъжител е свидетелствал съпругът на съдията – докладчик, което я прави предубедена по казуса. Неправилно е отхвърлен и предявеният граждански иск, тъй като причинените от деянието неимуществени вреди като последица от оклеветяването му, са доказани. В този смисъл се пледира за цялостна отмяна на атакуваната присъда и постановяване на нова, с която С. да бъде призната за виновна по повдигнатото ѝ обвинение като и се наложи справедливо наказание и се уважи в пълен размер предявения граждански иск.

В пледоарията си пред въззивната инстанция повереникът на А. Г. пледира за цялостно уважаване на предявения граждански иск, съобразявайки се с направеното изявление от страна на подсъдимата С. за прекратяване на воденото срещу нея наказателно производство поради изтекла давност.

Въззиваемата П. С., след разяснения от страна на председателя на съдебния състав, заяви, че иска воденото срещу нея наказателно производство да бъде прекратено поради изтекла давност, ако се приеме от съда. Защитникът и пледира и за цялостно отхвърляне на претенцията за обезвреда от страна на частния тъжител като изтъква аргументи, според които стореното от нея освен, че не е престъпление, не представлява и деликт по смисъла на

гражданското право. Оспорва изцяло и доказателствата, че Г. е претърпял никакви неимуществени вреди, защото в издадената му епикриза лекарят е отбелязал, че оплакванията му са от едно денонощие, което е преди публикуване на процесната публикация в местния вестник. Затова счита, че наказателното производство следва да бъде прекратено, а гражданският иск срещу С. изцяло отхвърлен. В същият смисъл е изразеното от въззиваемата С. в последната ѝ дума.

Окръжният съд, след запознаване с материалите по делото и отчитайки направеното изявление от подсъдимата С. за прекратяване на воденото срещу нея наказателно производство поради изтекла давност, намира от фактическа и правна страна следното:

С тъжба от името на частния тъжител А. Е. Г. подсъдимата П. В. С. е обвинена в извършване на престъпление от частен характер, квалифицирано с разпореждането на съда по чл.252, ал.4 от НПК като престъпление по чл.148, ал.2 във вр. с ал.1, т.2 във вр. с чл.147, ал.1, пр.1 и 2 от НК. Деянието, според изложеното в тъжбата и разпореждането на съда е извършено на 20.12.2017 год., когато е публикувана статията в местния вестник „С“, съдържаща според частния тъжител позорни обстоятелства и с която му е приписано престъпление. По същото обвинение с атакуваната присъда се е произнесъл и първостепенният съд, оправдавайки изцяло С. по повдигнатото ѝ обвинение.

Приетата от съда правна квалификация на изложените твърдения в тъжбата от страна на частния тъжител предвижда наказание „глоба“ от пет до петнадесет хиляди лева и „обществено порицание“. Съобразно волята на законодателя, изразена в чл.79, ал.1, т.2 от НК, наказателното преследване се изключва, когато изтече предвидената от закона давност. Според чл.80, ал.3 от НК давността за преследване започва да тече от момента на довършване на престъплението /за конкретния казус/, а разпоредбата на чл.80, ал.1, т.5 от НК го определя в рамките на три години. С действия на надлежните органи за наказателно преследване на лицето давността се прекъсва /виж чл.81, ал.2 от НК/ и започва да тече нова давност. Тази правна възможност е ограничена от чл.81, ал.3 от НК, според която „Независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член“. Изхождайки от определения давностен срок в чл.80, ал.1, т.5 от НК в размер

на три години, т.нар. абсолютна давност за наказателното преследване на лице, обвинено в извършване на престъпление по чл.148, ал.2 във вр. с ал.1, т.2 във вр. с чл.147, ал.1, пр.1 и 2 от НК е в рамките на 4 /четири/ години и 6 /шест/ месеца. Съпоставяйки този срок с датата на деянието, посочена в тъжбата и атакуваната присъда, може да се заключи, че давността за преследване на подсъдимата П. С. по повдигнатото ѝ обвинение изтича на 20.06.2022 год.

От друга страна, чл.24, ал.1, т.3 от НПК предвижда задължително прекратяване на наказателното производство при изтекла давност, освен ако подсъдимият направи искане то да продължи /чл.24, ал.2/. В проведеното открито съдебно заседание на 21.09.2022 год., пред въззивния съдебен състав, въззиваемата С. изрично заяви, че иска наказателното производство срещу нея да бъде прекратено, ако са налице условията за това и не желае неговото продължаване.

Отчитайки направеното изявление на въззиваемата С., потвърдено и в представена в по-ранен момент писмена декларация до съда, както и изтеклата абсолютна давност за наказателното ѝ преследване, Окръжният съд намира, че на основание чл.334, т.4 от НПК атакуваната присъда в наказателната ѝ част следва да бъде отменена и наказателното производство срещу нея прекратено на основание чл.24, ал.1, т.3 от НПК във вр. с чл.81, ал.3, във вр. с чл.80, ал.1, т.5 от НК. Към датата на постановяване на въззивното решение е изтекъл срок, надвишаващ максимално допустимите в случая 4 /четири/ години и 6 /шест/ месеца за наказателно преследване на лицето.

Само за яснота Окръжният съд отбелязва, че не възприема направеното възражение от повереника на частния тъжител за допуснато съществено процесуално нарушение, свързано с обстоятелството, че съдията – докладчик по делото е отказал да се отведе, въпреки, че съпругът ѝ е свидетелствал срещу Г. по друго наказателно производство. Посоченото не може да бъде основание за отвод от категорията на абсолютните, които са изброени изчерпателно в чл.29, ал.1 от НПК. От друга страна, за съдът е ноторно известно обстоятелството, че съпругът на съдия С е служител в МВР и в тази връзка свидетелства по множество дела. Служебните му ангажименти не могат да бъдат основание за заинтересованост на съпругата му по

конкретното наказателно производство, тъй като данни в тази връзка въобще липсват. Отделно от това, видно от съдебните протоколи и мотивите към постановената присъда е, че съдия С в нито един случай не е използвала изрази или пък демонстрирала подход, който да се счете за проява на заинтересованост и да бъде насочен срещу правата и интересите на Г..

По отношение на предявения граждански иск за обезщетение на причинени на частния тъжител неимуществени вреди от извършеното престъпление, съдилищата дължат отговор, независимо от изтеклата в случая давност за наказателно преследване. В тази връзка и отчитайки необходимостта от излагане на кратка фактическа обстановка на база на събрания доказателствен материал, въззивната инстанция по отношение на въпросите има ли извършен деликт по смисъла на ЗЗД, извършен ли е виновно и противоправно, причинил ли е вреди и в какъв размер, както и налице ли е причинна връзка между него и щетите, намира следното:

Подсъдимата С. е омъжена за свидетеля А. С. Към 06.11.2017 год. роднини на С в лицето на майка му и снаха му стопанисвали ресторант „Б“, находящ се в кв. „Струмско“ на гр. Благоевград. На посочената дата свидетелят Л О празнувал в същото заведение раждането на детето си. Присъствали множество лица, сред които и частния тъжител. А. С също се намирал в заведението, но седял на друга маса, различна от тази, на която се намирал Г.. Присъстващите употребявали алкохол и след 00.00 часа на 07.11.2017 год. А. Г. се провикнал през масата към С и му предложил да танцуват. Последният станал и отишъл до масата на Г., който също се изправил. Дватамата започнали да си говорят, при което Г. го ударил с ръка по лицето. След това двамата се сборичкали и паднали на пода. Присъстващите се намесили и ги разтървали като Г. успял да изрита с крак в областта на кръста С. Веднага след това започнал да го заплашва, че ще го убие и извадил метална телескопична палка, с която започнал да удря по масите като счупил чаши и чинии. С подал сигнал за случилото се на тел.112, а сервитьорката Д Р, възприела случилото се, активирала паник-бутона за връзка с охранителната фирма „А“ ООД. На място пристигнали П.цейските служители Г А и М Б, а след тях и охранителите А П и Й М. Последните, като видели, че на място са пристигнали П.цаи, си тръгнали. Пострадалият С и св. Р разказали на П.цейските служители, че Г. безпричинно е ударил първият от тях, след което напуснал заведението.

След това А. С се прибрал в къщи и разказал на съпругата си П. С. за случилото се. Около 09.00 часа сутринта дома на Си посетили П.цейските служители П К и С Г, които искали С да подпише документ, че няма да се оплаква от поведението на А. Г.. Това силно възмутило П. С., която им се развикала и те напуснали дома им.

Същият ден А. С посетил съдебния лекар д-р А, който установил описаните в медицинския документ следи от травматични увреждания в областта на лицето и пояса му. След това депозирал жалба и РП – Благоевград образувала наказателно производство срещу Г. за причиняване на лека телесна повреда по хулигански подбуди. По-късно свидетелката Р също депозирала жалба, свързана с това, че А. Г. я заплашвал чрез есемеси по телефона, заради заявеното от нея на разследващия орган за случилото се. Конфликтът продължил да ескалира и близки до А. Г. подали жалба до РП – Благоевград, в която изразили възмущението си от поведението на А. С въпросната вечер. По късно, на 10.12.2017 год. той подал жалба за нанесени на автомобила му щети, докато се намирал на паркинга пред дома му.

Във връзка с подадена жалба от подсъдимата срещу П.цай П К и проведено в тази връзка съдебно заседание пред БлРС за вземане на мярка за неотклонение срещу него, в регионалния вестник „С“ публикували информация по случая, която включвала и разпитаните свидетели. Притеснена от този факт П. С. потърсила репортер на вестника и пред него разказала за случилото се съобразно предаденото ѝ от съпруга ѝ. Статията се публикувала в бр.296/20.12.2017 год. на вестника, в която под форма на интервю с подсъдимата се изложило посоченото от нея. Фигурирали и изразите, посочени в тъжбата на А. Г. по-късно.

В подкрепа на така възприетата фактическа обстановка първостепенният съд е изтъкнал събраните в хода на съдебното следствие писмени и гласни доказателства. При техният анализ не са допуснати логически или фактически неточности, които да налагат преосмисляне на случилото се. Следва да се изтъкне, че за нуждите на поставените по-горе въпроси относно основателността на предявения от частния тъжител граждански иск, не се налага подробно изследване на целия доказателствения материал, а само на онези безспорни данни, които осветляват въпросите за основателността на предявения граждански иск. На първо място, следва да се

посочи, че разказът на С за случилото се пред съпругата му е подкрепен от външния му вид и констатираните от съдебен лекар наранявания. В този смисъл П. С. не е имала и най-малкото основание да се усъмни в достоверността на неговия разказ. Независимите свидетели в лицето на П.цейските служители ... потвърждават заявеното им от А. С и обстановката, която заварили при пристигането си в заведението. Отделно от това свидетелят С Г потвърждава твърденията на подсъдимата за извършеното посещение в дома им и опитите на колегата му Китанов да склони С да не подава жалба срещу Г.. В този смисъл направените от БлРС изводи за липсата на престъпление, свързано с публичното разгласяване на позорни обстоятелства и извършени престъпления от П. С. в интервюто ѝ пред местния вестник са напълно обосновани. Същата е заявила посоченото от нейния съпруг, което е в пълно съзвучие с нараняванията му и установеното от П.цейските служители. Притесненията ѝ са обясними с оглед известната ѝ информация за А. Г. и съдебното му минало, според което е осъждан от Специализирания наказателен съд за извършено престъпление по чл.321, ал.3 във вр. с ал.1 от НК. Тъй като разгласяването на позорни обстоятелства и престъпления изисква ясното съзнаване у дееца, че те са неистински, т.е. неосъществили се съобразно твърденията му, в случай, че се установи тяхната истинност, престъплението по чл.147 от НК е несъставомерно. А от събраните по делото доказателства, внимателно анализирани от БлРС, се установява именно истинността на изнесената в статията на вестник „С“ информация за инцидента в ресторант „Б“ с участието на частния търговец. По-важното в случая е, че поведението на П. С. не може да бъде определено и като виновно, доколкото поредицата от факти, станали и известни по небудещ съмнение в нея начин, е довело до твърденията ѝ пред репортер на вестника. А без вина не може да има не само престъпление, а и задължение за обезвреда, освен в изрично предвидени от закона случаи. Настоящият казус не попада в тези изключения, поради което и напълно обосновано БлРС е отказал да уважи гражданската претенция за обезвреда от страна на частния търговец.

Изложеното позволява да не се изследват останалите елементи, свързани с деликтната отговорност, защото отсъствието и само на един от тях има за последица отхвърляне на предявения иск за обезщетение на неимуществени вреди. Като е отхвърлил като неоснователна гражданската

претенция на частния тъжител А. Г., първата съдебна инстанция е постановила в тази му част напълно законосъобразен съдебен акт, който следва да бъде потвърден.

Законосъобразни са и направените изводи на основание чл.190 от НПК, според които отговорността за сторените разноси е възложена на частния тъжител, след като подсъдимата е оправдана и гражданския иск срещу нея отхвърлен като неоснователен. На същото основание правилно Г. е осъден да заплати на С. и разноските ѝ за адвокатско възнаграждение по делото. Последица от това е потвърждаване на присъдата на БЛРС и в тази ѝ част.

На база изложеното по-горе и на основание чл.24, ал.1, т.3 от НПК във вр. с чл.81, ал.3, във вр. с чл.80, ал.1, т.5 от НК Окръжният съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ присъда № 905873/02.12.2021 год., постановена по н.ч.х.д. № 698/2018 год. на Районен съд – Благоевград в частта, с която се е произнесъл по повдигнатото срещу П. В. С. обвинение за престъпление по чл.148, ал.2 във вр. с ал.1, т.2, във вр. с чл.147, ал.1, пр.1 и 2 от НК и **прекръпява** наказателното производство в тази му част.

ПОТВЪРЖДАВА същата присъда в останалата ѝ част.

Решението в частта, с която се прекръпява воденото срещу С. наказателно производство, може да бъде обжалвано пред ВКС в 15-дневен срок от уведомяване на страните, че е изготвено.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____